

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ, AZ ISTENEK KRÓNIKÁSA

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

ÉS ASGARD ISTENEI

THOR KALAPÁCSA

RICK RIORDAN
MAGNIUS
CHASE
ÉS ASGARD ISTENEI

THOR KALAPÁCSA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

EGY

Megkérhetlek, hogy ne gyilkold le a kecskémet?

TANULSÁG: Ha egy valkúrral kávézol, te fizeted a cechet, és még egy hullát is kapsz mellé.

Már majdnem hat hete nem láttam Samirah al-Abbast, szóval, amikor váratlanul felhívott, és azt mondta, életbevágó ügyben kell beszélünk, azonnal igent mondtam. (Tekintve, hogy technikailag már halott vagyok, az én életem nem forgott veszélyben, de... az volt a benyomásom, hogy Sam ideges.)

Még nem érkezett meg, amikor beléptem a Newbury Streeten lévő Thinking Cupba. A hely szokás szerint tele volt, úgyhogy beálltam a sorba. Néhány másodperccel később Sam szó szerint belibbent a helyiségbe: egyenesen a vendégek feje fölé.

Senki meg sem rezzent. Az átlag halandók nem igazán fogják fel a mágikus történeteket, ami nagy mázli, különben a bostoniak az idejük nagy részét azzal töltik, hogy fejevesztve menekülnek az óriások, trollok, ogrék és csatabárdal meg lattéval felfegyverzett einherjik elől.

Sam az iskolai egyenruhájában landolt mellettem – fehér sportcipő, khaki nadrág és a King Academy logójával

díszített, hosszú ujjú, sötétkék ing. A haját zöld színű hidszab fedte. Az övén egy balta lógott. Majdnem biztos voltam benne, hogy az nem a hivatalos öltözet része.

Bár örültem, hogy viszontlátom Samet, azonnal feltűnt, hogy a szeme alatt a bőr sötétebb a megszokottnál. Alig állt a lábán.

– Szia! – köszöntöttem. – Ramatyul nézel ki.

– Neked is szép napot, Magnus!

– Nem, nem *úgy általában ramatyul*. Arra céloztam, hogy kimerültnek tűnsz.

– Akarsz egy ásót, hogy még mélyebbre áshasd magad?

Feltartottam a kezem, jelezve, hogy megadom magam.

– Hol voltál az elmúlt másfél hónapban?

Sam válla megfeszült.

– Brutális ez a félév! Tanítás után gyerekeket korrepe-tálok. Meg, ha emlékszel, van egy részmunkaidős állásom is: holt lelkeket gyűjtök be, és titkos küldetésekkel teljesítek Odin megbízásából.

– Ezeknek a mai fiataloknak egy perc szabadidejük sincs.

– És a tetejébe még ott a repülőiskola is.

– Repülőiskola? – Előrébb léptünk a sorban. – *Repülőgé-pekkel?*

Samnek leghőbb vágya volt, hogy egyszer hivatásos pilóta legyen, de nem gondoltam volna, hogy máris beiratkozott a tanfolyamra.

– Tizenhat évesen?

– A nagyszüleim sosem tudták volna megengedni maguk-nak – magyarázta izgatottan Sam –, de Fadlanék egyik ba-rátja repülőiskolát vezet. Nagy nehezen sikerült meggyőz-niük Jidet és Bibit, hogy...

– Aha! – kiáltottam vigyorogva. – Szóval Amir ajándéka volt.

Sam elpirult. Ő az egyetlen tini ismerősöm, aki már el van jegyezve, és mindig zavarba jön, amikor Amir Fadlan szóba kerül. Nagyon cuki!

– Ez a tanfolyam a legfigyelmesebb, legkedvesebb ajándék, amit életemben kaptam... – sóhajtotta Sam ábrándosan. – De hagyjuk ezt a témát! Nem azért hívtalak ide, hogy az időbeosztásomról beszéljünk. Egy informátorral találkozunk.

– Egy informátorral?

– Ez lehet a nagy áttörés, amire vártam. Ha használható információi vannak...

Sam zsebében megrezsent a telefon. Előhúzta a készüléket, a kijelzőre pillantott, és elkáromkodta magát.

– Mennem kell.

– De hát most jöttél.

– Valkűrmelő. Valószínűsíthető 3-8-1-es kód: hősi halál folyamában.

– Ezt most találtad ki.

– Nem.

– Hogy van ez? Valaki érzi, hogy meg fog halni, és rád ír, hogy: „*Végem! Valkűrt ide, de azonnal!*”, aztán mellépakol néhány szomorú fejtű emoji?

– Emlékeim szerint a *te* lelkedet is én vittem a Valhalába. És nem írtál SMS-t.

– Jó, de én különleges eset vagyok.

– Ül ki a teraszra! – utasított Sam. – Fogadd az informátoromat! Amint tudok, visszajövök.

– De hát fogalmam sincs, hogy néz ki az illető.

– Rá fogsz ismerni – nyugtatott meg Sam. – Bátorság! És vegyél nekem mazsolás puffancsot!

Ezután kilőtt a kávézóból, mint valami muszlim Wonder Woman, én meg fizethettem a számlát.

Kértem két nagy kávé meg két mazsolás puffancsot, és kestem egy asztalt a teraszon.

Bostonba korán beköszöntött a tavasz. A járdák szélén néhol még ott csúfoskodott egy-két piszkos hókupac, de a cseresznyefákon már megjelentek a pirosasfehér rügyek.

A luxusbutikok kirakataiban virágmintás, pasztellszínű ruhák pompáztak. A turisták ráérősen sétálgattak, és élvezték a napsütést.

Ahogy ott üldögéltem a frissen mosott farmeromban, pótlóban és farmerdzsekimben, rájöttem, hogy három év óta ez az első tavasz, amikor nem vagyok hajléktalan.

Tavaly márciusban még kukákban turkáltam. A Public Gardenben aludtam a híd alatt a haverjaimmal, Hearthtal és Blitzcel, kerültem a zsarukat, és próbáltam túlélni.

Aztán két hónappal ezelőtt meghaltam egy tűzóriással vívott harcban. A Hotel Valhallában ébredtem fel Odin einherji harcosaként.

Most már volt tiszta ruhám. Mindennap zuhanyoztam. Minden éjjel kényelmes ágyban aludtam. Nyugodtan ülhettem a kávézóban, olyan ételt ehettem, amit a saját pénzemből vettem, és nem kellett attól tartanom, hogy a személyzet bármelyik pillanatban kirakhat.

Az újjászületésem óta sok furcsasággal megbarátkoztam. Bejártam a kilenc világot, találkoztam skandináv istenekkel, elfekkel, törpékkel meg egy csomó szörnnel, akiknek még a nevét sem tudtam kimondani. Szereztem egy varázskardot, ami most épp rúnakő medál formájában lógott a nyakamban. Még egy megrázó beszélgetésem is volt az unokatestvéremmel, Annabethtel, aki a New Yorkban garázdálkodó görög istenek miatt nyúglódott. Úgy tűnt, Észak-Amerikát előzönlötték az ókori istenek. Szó szerint invázió volt.

Idővel ezt is elfogadtam.

De hogy itt ülhetek Bostonban egy szép tavaszi napon, és úgy viselkedetek, mint egy átlagos halandó kölyök?

Na, ezt már nehezebb volt feldolgozni.

A járókelők tömegét figyeltem, hátha megpillantom Sam informátorát. *Rá fogsz ismerni*, mondta Sam. Kíváncsi voltam, miféle információval rendelkezhet az illető, és miért életbevágó ez Sam számára.

A tekintetem megakadt az utca végén lévő üzlet bejáratán. *Blitzen Butik*, hirdette az ajtó fölött csillogó rézezüst tábla, de a bolt zárva volt. A kirakat belső oldalát papír takarta, amire piros filccel, sebtében firkantották fel az üzenetet: *Átalakítás miatt zárva. Nyitás hamarosan!*

Reméltem, hogy erről is kifaggathatom Samirah-t. Fogalmam sem volt, hogy régi barátom, Blitz, miért tűnt el egyik napról a másikra. Néhány hete véletlenül elsétáltam a bolt előtt, és láttam, hogy zárva van. Azóta sem Blitzen, sem Hearthstone nem adott hírt magáról, ami egyáltalán nem volt jellemző rájuk.

Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy csak akkor vettem észre az informátorunkat, amikor már ott állt előttem. Sam igazat mondott: az illető elég feltűnő jelenség volt. Az ember nem mindennap lát ballonkabátos kecskét.

Csavart szarvai közé lapos, kerek nemezkalapot szorított. Az orrán napszemüveg billegett. A ballonkabátja állandóan belegabalyodott a hátsó patáiba.

Az ügyes álca ellenére rögtön felismertem. Egy másik világban egyszer már megöltem és megettem ezt a kecskét, és ez az élmény örökre összekovácsolt kettőnket.

– Otis! – mondtam.

– *Psz!* Inkognitóban vagyok. Szólíts... *Otis*nak.

– Szerintem az *inkognitó* nem egészen ezt jelenti, de legyen.

Otis, alias Otis, letelepedett a székre, amit Samnek foglaltam. Leült a hátsó lábaira, a mellső patáit pedig az asztalra tette.

– Hol a valkúr? Ő is inkognitóban van? – kérdezte, miközben úgy fürkészte a péksüteményes zacskót, mintha Sam abban rejtőzne.

– Samirah épp egy lelket gyűjt be – feleltem. – Hamarosan visszajön.

– Jó lehet, ha van célod az életben – sóhajtott Otis. – Amúgy kösz a kaját!

– Azt nem neked...

De Otis már fel is kapta Sam puffancsos zacskóját, és majszolni kezdte... a papírral együtt.

A szomszéd asztalnál egy idősebb pár a kecskebarátomra nézett, és elmosolyodott. Talán a halandó érzékszerveik egy aranyos kisgyereknek vagy egy mókás kutyanak láttatták Otist.

– Nos. – Nézni sem bírtam, ahogy Otis a péksütit falja, és közben telemorzszázza a kabátja hajtókáját. – Van valami mondanivalód?

Otis böffentett egyet.

– A gazdámról van szó.

– Thorról.

Otis összerezzent.

– Igen, róla.

Ha a mennydörgés istenének dolgoznék, én is összerezzenék Thor neve hallatán. Otis és a testvére, Marvin, húzza Thor szekerét. Emellett kifogyhatatlan mennyiségű kecskehúst biztosítanak neki. Thor minden este megöli és megeszi mindkettőjüket. Reggelre pedig feltámasztja őket. Ezért járjatok egyetemre, gyerekek, hogy felnőttként ne varázskedeként kelljen dolgoznotok!

– Végre nyomon vagyok – mondta Otis – azzal a bizonyos tárggyal kapcsolatban, amit a gazdám elveszített.

– A kalap...?

– Ki ne mondd! – figyelmeztetett Otis. – De amúgy igen... a kalapjáról van szó.

Eszembe jutott az a januári nap, amikor először találkoztam a mennydörgés istenével. Jól eldumáltunk a tábortűznél: Thor pukizott, a kedvenc tévéműsorairól beszélt, megint pukizott, panaszkodott egy sort az eltűnt kalapácsa miatt – amit óriásölésre és tévéműsorok streamelésére használt –, aztán megint pukizott.

– Még mindig nincs meg? – kérdeztem.

Otis az asztalra csapott az elülső patáival.

– Hát, *hivatalosan* megvan. Ha az óriások biztosan tudnák, hogy Thor fegyver nélkül maradt, azonnal megtámadnák a halandó világokat, mindent elpusztítának, és én megint mély depresszióba süllyednék. De nem hivatalosan... nincs. Hónapok óta keressük, de hiába. Thor ellenségei egyre vakmerőbbek. Érzik a gyengeséget. A terapeutámnak is mondtam, hogy ez a gidakoromra emlékeztet, amikor az erősebb társaim folyton fenyegetően méregettek a karámban. – Otis sárga, függőleges pupillájú szeme a távolba révedt. – Azt hiszem, ott kezdődött a traumám.

Otis így próbálta jelezni, hogy a következő néhány órában szívesen elbeszélgetne velem a lelki nyavalyáiról. De mivel szívtelen tuskó vagyok, csupán annyit mondtam:

– Átérzem a fájdalmadat. – És témát váltottam. – Otis, amikor legutóbb nálatok jártunk, találtunk egy szép vasbotot, amit Thor pótfegyverként használhat. Azért nem teljesen védtelen.

– Nem, de az a bot nem olyan jó, mint a... *kalap*. Nem retenti el kellőképpen az óriásokat. Ráadásul Thor mindig bepöccen, amikor a boton próbálja nézni a sorozatait. Kicsi képernyő, és a felbontás is csapnivaló. Nem szeretem, amikor Thor bepöccen. Olyankor nehéz megtalálnom a belső békémet.

A kecske sztorija több kérdést is felvetett: miért nem találja Thor a kalapácsát; hogyan sikerült ilyen sokáig titokban tartania mindezt az óriások előtt; és Otisnak van-e egyáltalán békés pillanata.

– Szóval Thor a segítségünket kéri – tippeltem.

– Hivatalosan nem.

– Naná, hogy nem. A végén majd az egész bagázsznak ballonkabátot és napszemüveget kell viselnie.

– Remek ötlet! – lelkesedett Otis. – Amúgy azért ígértem meg a valkürnek, hogy tájékoztatom, mert ő felel Odin... izé, különleges küldetéseieért. Ez az első érdemi nyom, ami annak a *bizonyos tárgynak* a hollétére utal. A forrásom

megbízható. Egy másik kecske, aki ugyanahhoz a pszichiáterhez jár, mint én, kihallgatott egy beszélgetést a baromfiudvarban.

– Tehát egy pszichiáter várójában hallott baromfiudvari pletyka alapján kezdünk nyomozni?

– Igen! Szuper lenne! – Otis annyira előrehajolt, hogy attól tartottam, leesik a székről. – De legyetek óvatosak!

Alig bírtam visszafojtani a nevetést. Lávalabdáztam már tűzóriásokkal. Suhantam már sasháton Boston háztetői fölött. Kihúztam a világkígyót a Massachusetts-öbölből, és egy gombolyag segítségével legyőztem Fenrirt, a farkast. Ez a kecske meg azt mondja, hogy legyek óvatos?

– És hol van az a *kalap*? – kérdeztem. – Jötunheimben? Niflheimben? Thorpukiheimben?

– Most gúnyolódsz? – Otis orrán félrecsúszott a napszemüveg. – Amúgy a *kalap* egy másik veszélyes helyen van. Provincetownban.

– Provincetownban – ismételtem. – A Cape Cod csúcán.

Homályos emlékeim voltak a helyről. Anya egyszer elvitt oda egy hétvégére, úgy nyolcéves koromban. Strandok, sós karamella, homárszendvics meg egy rakás művészeti galéria. A legveszélyesebb dolog, amivel találkoztunk, egy hasmenéses sirály volt.

Otis suttogóra fogta.

– Van egy sír Provincetownban... egy *hantlidérc* sírja.

– Hantlidérc. Szerintem a haverod félreértett valamit.

– Nem, nem. A hantlidérc... – Otis megborzongott. – Nos, az egy hatalmas, élőhalott lény, aki mágikus fegyvereket gyűjt. A *hant* elnevezés a saját sírjára utal. Ne haragudj, nem szívesen beszélek a hantlidércekről. Az apámra emlékeztetnek.

Ez újabb kérdéseket vetett fel Otis gyerekkorával kapcsolatban, de úgy döntöttem, ez legyen a terapeuta baja.

– Sok élőholt viking rejtekhely van Provincetownban? – kérdeztem.

– Tudtommal csak egy. De az is elég. Ha az a *bizonyos tárgy* ott található, nehéz lesz megszerezni. A föld alatt van, és erős mágia védi. Szükséged lesz a barátaidra: a törpére és az elfre.

Ehhez először azt kellene kiderítenem, hol vannak azok a barátok. Reméltem, hogy Sam többet tud nálam.

– Miért nem megy Thor a sírhalomhoz? – kérdeztem. – Várj... kitalálom. Nem akar feltűnést kelteni. Vagy esélyt akar adni nekünk, hogy hőssé válhassunk. Vagy csak egyszerűen lusta, és túl sok sorozatot kell bepótolnia.

– Az igazat megvallva – felelte Otis –, a *Jessica Jones* új évada épp most jött ki.

Nem a kecske tehet róla, mantráztam magamban. *Nem érdemli meg, hogy megüssem.*

– Rendben – mondtam. – Ha Sam visszajött, megbeszéljük a stratégiát.

– Nem biztos, hogy maradhatok. – Otis lenyalt egy morzsát a hajtókájáról. – Korábban kellett volna szólnom, de izé, valaki... vagy *valami*... követ engem.

Felállt a szőr a hátamon.

– Szerinted ide is követett?

– Nem tudom – válaszolta Otis. – Remélem, az álruhám megtévesztette.

Hát ez remek, gondoltam magamban.

Körülnéztem az utcán, de nem láttam semmi gyanúsat.

– Sikerült megfigyelned ezt a valakit/valamit?

– Nem – ismerte be Otis. – De Thornak rengeteg ellensége van, akik meg akarják akadályozni, hogy visszaszerezzük a... a *kalapot*. Nem szeretnék, hogy információkat osszak meg veletek, főleg nem azt, amit most fogok elmondani. Figyelmeztessd Samirah-t, hogy...

PUFF!

A Valhallában élve már megszoktam, hogy halálos fegyverek bukkannak fel a semmiből, de még így is meglepett, amikor egy fejsze jelent meg Otis szőrös mellkasában.

Átugrottam az asztalon, hogy segítsék neki. Freyr, a termékenység és az egészség istenének fiaként egész menő elsősegély-varázslatokra vagyok képes, ha van elég időm. De amint megérintettem Otist, éreztem, hogy már késő. A fejsze áthatolt a szívéen.

– Jaj nekem! – Otis vért köhögött fel. – Én most... meghalok...

A feje hátrabicsaklott. A kalapja a járdára gurult. A mögöttünk ülő hölgy felsikoltott, mintha csak most vette volna észre, hogy Otis nem egy aranyos kiskutya. Hanem egy döglött kecske.

Az utca túloldalán lévő háztetőket kémleltem. A becsapódás szögéből ítélve a fejszét valahonnan fentről dobhatták el... igen. Csak egy pillanatra láttam a támadót, mielőtt eltűnt volna a szemem elől: egy fekete ruhás alak volt, és valami fém sisakszerűséget viselt a fején.

Ennyit a nyugodt kávézásról. Letéptem a nyakláncomról a varázsmédált, és a kecskegyilkos után rohantam.

KETTŐ

A szokásos tetőn játszódó üldözésem jelenet, beszélő kardokkal és nindzsákkal

BEMUTATOM A KARDOMAT.

Jack, ők itt a népek. Népek, ő itt Jack.

Arendes neve *Sumarbrander*, azaz a *Nyár Kardja*, de Jack jobban szereti a *Jack* nevet, mert... csak. Amikor Jacknek szundikálni támad kedve – vagyis szinte mindig –, medálként lóg a nyakláncomon, amit Freyr rúnája, a *fehu* díszít:

Amikor szükségem van rá, karddá változik, és vad öldöklésbe kezd. Néha úgy, hogy a kezemben van. Máskor viszont önállóan röpköd körülöttem, és idegesítő popdalokat énekel. Egyedi darab, az biztos!

Ahogy keresztülvágtattam a Newbury Streeten, Jack teljes hosszában megjelent a kezemben. A pengén – hetvenöt centis, kétélű csontacél – különféle színű rúnák lüktettek, amikor Jack megszólított.

– Mi a helyzet? – kérdezte. – Kit kell megölnünk?

Jack azt állítja, hogy medál formájában nem figyeli a beszélgetéseimet. Azt mondja, olyankor fülhallgatót visel. De nem hiszem, mert Jacknek nincs fülhallgatója. Sem füle.

– Egy bérgyilkost üldözünk – bukott ki belőlem, miközben kikerültem egy taxit. – Megölt egy kecskét.

– Értem – felelte Jack. – Akkor a szokásos.

Felugrottam a Pearson Kiadó épületének oldalára. Az elmúlt két hónapban végig az einherji képességeimet csiszolgattam, szóval egyetlen ugrással elértem a főbejárat fölött a harmadik emeleti párkányt. Még karddal a kezemben is simán ment. Onnan párkányról párkányra ugrálva kapaszkodtam fel a fehér márványhomlokzaton, teljes Hulk-üzem-módban, míg el nem értem a tetőt.

A tető tulsó végén egy sötét, kétlábú alak épp eltűnt egy kéménysor mögött. A kecskegyilkos humanoidnak tűnt, ami kizárta a „kecske ölt meg kecskét” verziót, de már elég időt töltöttem a kilenc világban, hogy tudjam: a humanoid nem feltétlenül embert jelent. Az illető lehetett elf, törpe, kis óriás vagy akár baltás gyilkos isten is. (Jaj, csak ne baltás gyilkos isten legyen!)

Mire a kéményekhez értem, a prédám már át is ugrott a szomszédos épület tetejére. Elsőre ez talán nem tűnik valami nagy számnak, de a másik ház egy barna téglás kúria volt, úgy tizenöt méterre tőlünk, egy kis parkoló túloldalán. A kecskegyilkosban még annyi tisztesség sem volt, hogy becsapódáskor bokatörést szenvedjen. Bukfencezve ért talajt a kátrányon, és már futott is tovább. Aztán átszökkent a Newbury Street fölött, és a Covenant templom tornyán landolt.

– Utálom a fickót! – dühöngtem.

– Honnan tudod, hogy férfi? – kérdezte Jack.

A kardnak vágott az esze. (A pengéje még inkább.) A kecskegyilkos a bő fekete ruhája és a fém harci sisakja alapján akárki lehetett, de én úgy döntöttem, hogy egyelőre férfiként

tekintek rá. Nem tudom, miért. Talán mert az „agresszív kecskegyilkos csávó” gondolata jobban idegesített. Lendületből nekiiramodtam, és a templom felé rugaszkodtam.

Szívesen mondanám, hogy pont a torony csúcsára érkeztem, megbilincseltem a gyilkost, majd közöltem vele: *Letartóztatom állatgyilkosságért!*

A valóságban viszont... nos, a Covenant templomnak híresen gyönyörű ólomüveg ablakai vannak, amelyeket még Tiffany készített az 1890-es években. A szentély egyik bal oldali ablakának a tetején most egy szép nagy repedés virít. Az én jóvoltomból.

A templomtető ferde részének ütköztem, és csúszni kezdtem, míg végül a jobb kezemmel sikerült megkapaszkodnom az ereszcatornában. Éles fájdalom hasított a körmeimbe. Ott lógtam a párkányon, és addig kalimpáltam a lábammal, amíg bele nem rúgtam a gyönyörű ólomüveg ablakba, ráadásul pont a Jézuskába.

Hogy valami pozitívumot is mondjak, végül pont a tetőn lógás mentette meg az életemet. Ahogy megfordultam, egy balta zúgott el mellettem, és lecsapta a farmerdzsekim gombjait. Ha egy centivel beljebb jön, tutira felhasítja a mellkasomat.

– Hé! – ordítottam.

Mindig kikérem magamnak, amikor valaki meg akar ölni. Igen, a Valhallában az einherjik folyton egymást ölik, és vascorára feltámadunk. De a Valhallán kívül nagyon is sérülékeny vagyok. Ha Bostonban ölnek meg, nincs kozmikus újrajátszás.

A kecskegyilkos a tető párkánya mögül kukucskált lefelé. Hála az isteneknek, úgy tűnt, kifogyott a hajítófegyverekből. De sajnos még mindig volt nála egy kard. A nadrágja és a tunikája fekete szőrméből készült. Koromfoltos láncvért lötyögött a mellkasán. Fekete vasból kovácsolt sisakját láncgallér – vagy ahogy mi, vikingek mondjuk, *aventail* – vette

körül, teljesen elfedve a nyakát. Vonásait egy vicsorgó farkast ábrázoló arcvédő takarta.

Naná, hogy farkas. A kilenc világban mindenki imádja a farkasokat. Farkasos pajzs, farkasos sisak, farkasos képernyővédő, farkasos pizzsama, farkasos témájú szülinapi buli.

Én a magam részéről nem rajongok a farkasokért.

– Ugye érted a célzást, Magnus Chase? – Az orgyilkos hangja hol szoprán volt, hol bariton, mintha egy speciális effektgép torzítaná el. – Tartsd távol magad Provincetowntól!

A bal kezem ujjai megfeszültek a kard markolatán.

– Jack, tedd a dolgod!

– Biztos? – kérdezte Jack.

A bérgyilkos felszisszent. Az emberek gyakran megdöbbennek, amikor rájönnek, hogy a kardom beszél.

– Mármint – folytatta Jack –, tudom, hogy ez a fickó megölte Otist, de Otist mindenki megöli. A meghalás benne van a munkaköri leírásában.

– Csak vágd le a fejét, vagy valami! – üvöltöttem.

A bérgyilkos, mivel nem volt hülye, sarkon fordult és elmenekült.

– Kapd el! – parancsoltam rá Jackre.

– Miért mindig én kapom a piszkos munkát? – morgott Jack.

– Mert én épp az ereszen lógok, és téged nem lehet megölni!

– Lehet, hogy igazad van, de attól még nem örülök.

Felfelé hajítottam Jacket. Suhogva repült a kecskegyilkos után, miközben teli torokból énekelte a *Shake It Off*ot. (Egy hangot sem talált el.)

Bár a bal kezem szabad volt, így is eltartott egy darabig, mire felhúztam magam a tetőre. Valahonnan észak felől kardcsörgés visszhangzott a téglafalokról. Arrafelé rohantam, és a templom fiatornyait átugorva elsuhantam a Berkeley Street fölött. Tetőről tetőre szökkentem, majd hirtelen Jack kiáltását hallottam a távolból:

– AU!

A legtöbb ember valószínűleg nem rohanna csatába csak azért, hogy megnézze, mi van a kardjával, de én pontosan ezt tettem. A Boylston sarkán felkapaszkodtam egy parkolóház oldalán, felértem a tetőre, és ott találtam Jacket, amint éppen... nos, talán nem az életéért küzd, hanem inkább a méltóságáért.

Jack gyakran hengegett azzal, hogy ő a legélesebb penge a kilenc világban. Bármit ketté tudott vágni, és akár egy tucat ellenféllel is elbánt egyszerre. Hittem neki, mert a saját szememmel láttam, amint felhőkarcoló méretű óriásokat intéz el. A kecskegyilkos azonban gond nélkül a tető szélére szorította. Az orgyilkos, bár alacsony volt, erősnek tűnt, és gyors vágásokkal támadott. Sötét vasból kovácsolt kardja szikrát vetett Jack pengéjén. Jack minden egyes összecsapásnál feljajdult:

– Au! Au!

Nem tudtam, hogy Jack tényleg veszélyben van-e, de segítenem kellett. Mivel nem volt másik fegyverem, és nem akartam pusztá kézzel harcolni, a legközelebbi villanyoszlophoz rohantam, és kitéptem a betonból.

Ez most úgy hangzik, mintha fel akarnék vágni. De erről szó sincs. A villanyoszlop volt a leginkább fegyverre emlékeztető tárgy a közelben, egy parkoló Lexust kivéve, de annyira még én sem vagyok erős, hogy megemeljek egy luxusautót.

A hat méter hosszú, lámpatesttel ellátott oszloppal rontottam a kecskegyilkosra. Ezzel sikerült felkeltenem a figyelmét. Amikor felém fordult, Jack kihasználta a helyzetet, és mély sebet ejtett a gyilkos combján. A kecskeölő felmordult, és megbotlott.

Itt volt a vissza nem térő alkalom. Leteríthettem volna. Ám amikor már alig három méterre voltam tőle, távoli üvöltés hasított a levegőbe, és teljesen ledermesztett.

Jézusom, Magnus, gondolhatjátok, hiszen csak egy távoli üvöltés volt. Mi ebben a nagy szám?

Talán említettem már, hogy nem szeretem a farkasokat. Tizennégy éves koromban két kék szemű farkas megölte az anyukámat. A legutóbbi találkozásom Fenrirrel sem növelte a faj iránti tiszteletemet.

Márpedig ez a vonyítás *kétségkívül* farkastól származott. Valahonnan a Boston Common felől jött, végigvisszhangzott a felhőkarcolókon, és jéggé dermedtette a vérem. *Pontosan* ugyanolyan volt, mint amit anya halálának éjjelén hallottam: mohó és diadalmas, a zsákmányát megtaláló szörnyeteg üvöltése.

A lámpaoszlop kicsúszott a kezeim közül, és csörömpölve csapódott az aszfaltnak.

Jack mellém lebegett.

– Ööö, *señor*... harcolunk még ezzel a csávóval, vagy mi legyen?

Az orgyilkos hátrálni kezdett. Fekete prémnadrágján vér csillogott.

– Ezzel elkezdődött. – A hangja még torzabb volt, mint az előbb. – Vigyázz, Magnus! Ha elmész Provincetownba, az el-lenséged malmára hajtod a vizet.

A vicsorgó álarcot bámultam. Úgy éreztem magam, mint tizennégy éves koromban, anya halálának estéjén, amikor egyedül voltam a lakásunk mögötti sikátorban. Emlékszem, hogy felnéztem a tűzlépcsőre, ahonnan épp leugrottam, és farkasüvöltést hallottam a nappaliból. Aztán lángok törtek elő az ablakokból.

– Ki... ki vagy te? – nyögtem ki nagy nehezen.

Az orgyilkos hörgő nevetést hallatott.

– Rossz kérdés. A helyes kérdés így szól: Készen állsz arra, hogy elveszítsd a barátaidat? Mert ha nem, ne kutakodj Thor kalapácsa után!

Azzal a tető széléhez hátrált, majd levetette magát.

A párkányhoz rohantam, és ebben a pillanatban egy galambraj rebbent fel az égbe, kékesszürke felhőörvényként repülve el a Back Bay kéményerdeje fölött. Lenéztem, de

nem láttam mozgást, sem holttestet. Az orgyilkosnak nyoma sem maradt.

Jack mellém lebegett.

– Simán elintéztem volna. De túl korán jöttél. Nem volt időm bemelegíteni.

– A kardok nem szoktak bemelegíteni – feleltem.

– Ó, ezer bocsánat, kedves Bemelegítési szakértő úr!

Egy galambtollpihe helikopterként ereszkedett le a párkányra, és megtapadt az orgyilkos vérnyomában. Felemeltem a pici tollat, és néztem, ahogy beissza a vörös folyadékot.

– És most? – kérdezte Jack. – Mi volt az az üvöltés?

Jeges víz csordogált a fülkürtömből, hideg, keserű ízt hagyva a számban.

– Nem tudom – válaszoltam. – Bármi is volt, mostanra elhallgatott.

– Nem kellene utána néznünk?

– Nem! Úgy értem... mire kiderítenénk, honnan jött a hang, már késő lenne. Rádásul...

Elmélyülten tanulmányoztam a véres galambtollat. Kíváncsi voltam, hogyan tudott a kecskegyilkos ilyen nyomtalanul eltűnni, és mit tudhat Thor elveszett kalapácsáról. Torz hangja most is ott visszhangzott a fejemben: *Készen állsz arra, hogy elveszítsd a barátaidat?*

Valami nagyon nem stimmel ezzel az orgyilkossal... de közben nagyon is ismerős volt.

– Vissza kell mennünk Samhez.

Megragadtam Jack markolatát, és elöntött a kimerültség.

Ez a hátulütője annak, ha a kardod önállóan harcol: bármit is tett Jack, én fizettem meg az árát, amikor a kard visszakerült a kezembe. Éreztem, hogy zúzódások lepik el a karomat: a Jackre mért ütések nyomai. A lábam úgy remegett, mintha egész délelőtt guggolásokat végeztem volna. Gombóc nőtt a torkomba: Jack érzelmeiből keletkezett, aki szégyellte, hogy nem tudta legyőzni a kecskegyilkost.

– Figyelj – próbáltam vigasztalni –, te legalább megsebezted. Nekem még az sem sikerült.

– Ja, hát... – Jack hangja zavartan csengett. Tudtam, hogy nem szívesen beszél a kudarcairól. – Talán pihenj egy kicsit, *señor*. Nem vagy jó bőrben...

– Jól vagyok – feleltem. – Köszí, Jack. Ügyesen harcoltál.

Visszaváltottam medállá, majd felcsatoltam a rúnakövet a nyakláncomra.

Jacknek egy dologban igaza volt: rám fért a pihenés. Legszívesebben bebújtam volna abba a szép Lexusba, hogy hunyjak egyet, de félttem, hogy mi van, ha a kecskeölő úgy dönt, visszamegy a Thinking Cupba, és meglepi Samet...

A kávézóba indultam a háztetőkön át, remélve, hogy még nem késő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

HÁROM

A barátaim úgy védenek meg, hogy semmit sem mondanak el nekem. Köszönöm, barátaim!

A KÁVÉZÓBA VISSZAÉRVE AZT LÁTTAM, hogy Sam Otis holtteste fölött ácsorog.

A vendégek ki-be járkáltak a Thinking Cupba, nagy ívben elkerülve a döglött kecskét. Nem tűntek rémültnek. Talán alvó csövesnek nézték Otist. A legjobb barátaim mind csövesek voltak. Tudtam, milyen jól elijeszti a tömeget.

Sam homlokráncolva nézett rám. A bal szeme alatt friss, narancsszínű véraláfutás éktelenkedett.

– Miért halt meg az informátorunk?

– Hosszú – feleltem. – Ki ütött meg?

– Az is hosszú.

– Sam...

De Samirah csak legyintett, hogy ne aggódjak.

– Semmi bajom. Nyugtass meg, kérlek, hogy nem azért ölted meg Otist, mert megette a mazsolás puffancsomat.

– Nem. Mondjuk, ha az *én* puffancsomat ette volna meg...

– Nagyon vicces. Mi történt?

Még mindig aggódtam Sam monoklija miatt, de igyekeztem a lehető legerősebben elmesélni a kecskegyilkos történetét. Közben Otis teste lassan oszlásnak indult, és száraz